

Følgende Endringsforslag vare fremkomne:

Af Drenbøll, Magesen, Jacobsen, Kayser, Lugen, Drejning, Cederfeldt-Simonson, Magius:

Til § 1.

- 1) Ordene i Linie 6 og 7 „saafnart — sluttet“ udgaa, og „hans“ i 7de Linie forandres til: „Sagførernes“.
- 2) I 8de Linie sættes „“ efter Kjendelse, og Resten af Stykket udgaa.

Af Udvalget:

Til § 2.

- 3) Linie 6: Ordene „imod at det Offentlige“ forandres til: „som da“.

Til § 3.

- 4) Linie 2: Ordene „af det Offentlige“ udgaa.
- 5) Linie 4: Ordet „denne“ forandres til „Parten“.

Endringsforslagene fattes under Forhandling.

Sagføreren (Rum p): Udvalget har stillet nogle faa Endringsforslag, som ikke behøve nogen lang Motivering. Endringsforslagene under Nr. 3 til § 2 og under Nr. 5 til § 3 have udelukkende til Hensigt at forbedre Ordlyden. De Forandringer, som disse to Paragrafer undergik ved 2den Behandling, have nemlig bevirket, at Ordforbindelsen er bleven lidt mindre heldig, og det har Udvalget søgt at ændre ved de nævnte to Endringsforslag. — Endringsforslaget under Nr. 4 til § 3 tilfigter at bringe Lovbestemmelsens Ordlyd i Overensstemmelse med den Form, som Sagførerne almindelig benytte, naar de i offentlige og beneficerede Sager nedlægge deres Paastand paa Salær. — Der er af 8 ærede Medlemmer stillet et Par Endringsforslag, som have været Udvalget bekendte, inden det afholdt sit sidste Møde. Udvalget har ikke troet at kunne tiltræde dem. Jeg skal imidlertid opsætte de Bemærkninger, som jeg har at gjøre til Endringsforslagene, indtil man fra Forslagsstillernes Side har begrundet dem.

Drenbøll: Jeg kan ikke Andet end paa- skjønne, at det ærede Udvalg ved at stille Endringsforslagene under Nr. 4 og Nr. 5 har taget Hensyn til nogle af mine Bemærkninger ved 2den Behandling; men jeg maa beklage, at det ærede Udvalg ikke har kunnet gaa ind paa min Betragtning

med Hensyn til Lovforslagets § 1 — Denne Paragraf er for mig Hovedsagen —, fordi der derved nødvendiggjøres en fornyet Forhandling angaaende samme. Jeg har derfor tilligemed 7 andre ærede Landhingsmænd stillet tvende Endringsforslag til denne Paragraf og skal saa kort som muligt motivere disse. Hovedsagen ved Lovforslagets § 1 er jo for det Første den Løste, at der bør stilles Sagførerne fuldt Bederlag for deres Arbejde, og dernæst tilfigter Lovforslaget ogsaa en anden Forandring i det Bestaaende. Naar en Sag ikke paadømmes, saa skal efter den gjældende Ret Sagføreren Salær fastsættes af Administrationen, hvorimod nu Paragrafen bestemmer, at det i alle Tilfælde skal fastsættes af Retten. Det er de to Hovedpunkter, og deri er jeg fuldstændig enig saavel med det ærede Udvalg som med den høitærede Minister. Derimod har jeg ikke kunnet tiltræde den Fortolkning, som er lagt ind i § 1, skjøndt den ingenlunde fremgaar deraf med fuldstændig Tydelighed, nemlig Fortolkningen af det Spørgsmaal, hvilken Ret eller hvilken Dommer det er, der i visse Tilfælde skal fastsætte dette Salær. Der er ingen Vanskelighed i det almindelige Tilfælde, hvor en Sagfører er beskikket ved den Ret, der paadømmer Sagen; men Spørgsmaalet kommer frem, hvor der er beskikket en Sagfører ved en anden Ret end den, ved hvilken Hovedsagen føres. I saa Tilfælde mener det høitærede Udvalg, at den Dommer eller Ret, hvor en saadan subsidier Behandling finder Sted, skal fastsætte Salæret for den beskikkede Sagfører, hvilket menes at være udtrykt i Lovforslaget derved, at Salærets Størrelse skal fastsættes, saa snart vedkommende Sagførers Hverv er sluttet. Det er nu et Forhold, som efter Forslagsstillernes Opfattelse aldeles ikke kan gaa an, og det er derfor, vi have tilladt os i Endringsforslaget under Nr. 1 at foreslaa, at denne Paastand, „saa snart vedkommende Sagførers Hverv er sluttet“ skal gaa ud. Det maa være mig tilladt ganske kortelig at gjentage de Indvendinger, som jeg gjorde imod den Fortolkning, der blev opstillet af Ordføreren for det ærede Udvalg, og for at gjøre det klarere, navnlig for de ærede Medlemmer, der ikke ere Jurister, vil jeg blot præcisere et enkelt bestemt Tilfælde for at paavise, at det er Noget, der aldeles ikke gaar an. Jeg nævnedes sidst som Exempel en civil Domssag, hvori der er beskikket en Sagfører, og jeg vil tage det samme Exempel idag. Lad os tænke os, at en Sagfører i Kjøbenhavn er beskikket til at udføre en Sag for en Mand her i Byen, og at der i denne Sag skal optages et Thingsvidne i Jylland, hvilket foranstaltes derved, at der beskikkes en Sagfører i Jylland til at udføre denne Forretning. Det ærede Udvalg mener nu, at saa skal Dommeren ved den Ret, hvor Thingsvidnet optages, strax give ham Salær, og at Sagen dermed skal være afgjort. Det er det, jeg paa ingen Maade kan gaa ind paa. Den første Indvending